

Jeg fattig er

*Jeg fattig er, Fortapt især, Tro jeg en kristen er?
For synden er så stor og svær, Mon det mot himlen bær?
Den trykker ved En himmelfred, Som Jesus sendte ned.
Og syndens kval, Akk jammerdal, Gjør himmelveien smal.*

*Takk Herre kjær, Tross synd, besvær, Dog himlen i meg er.
For nådens ord til synder stor I Jesus hjerte bor.
Det barnekår, I Jesu sår Jeg helt rettferdig står.
I Jesu favn, Det frelsersnavn, Tenk alt blir meg til gavn.*

*Se, syndens prakt Og dårskapsdrakt Har ikke lenger makt.
All satans list og kjødets brist Har tapt mot Jesus Krist!
Og Jesu død, Betalt det lød, Meg frelste fra all nød.
Den nåde gitt, Jeg mottar fritt Og regner alt som mitt!*

*Bort lovens bud, Se Kristi brud: Ditt liv det er hos Gud!
Du står i Ham, all synd og skam Tilregnet ble Guds Lam.
Han frihet vant Da blodet rant, Guds Ord det taler sant.
Og syndens brist, Alt har du mist, Men vunnet Jesus Krist!*

Magne Straumstein

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/ Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf. 56 55 26 72.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4649 Flækkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Faste medarbeidere i bladet:

Jon Espeland, Per Bergene Holm,
Lars Fossdal og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds Ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46.

Sekretær Håvar Fjære, Goksjøruta,
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31.

Kasserer Margrete Frafjord, 4164 Fogn,
tlf. 51 71 06 29.

Postgiro 0801.5682133.

Bankgiro 3204.10.10222.

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr. 3160 Stokke

Telefon 33 33 93 98. Fax 33 33 91 40.

Bankgiro 2490.45.39496.

Postgiro 0825.0771534.

Rektor Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

Den ugudeliges rett

Rom. 4.5

Det kommer tider hos den beste kristen, da alt synes å svikte for ham. En kan ikke se noe annet, verken i hjerte eller gjerning, enn det som anklager og dømmer. Alt ser ut som sår og synd og hykleri. "Jeg var ikke det jeg ga meg ut for å være" - slik klager det inne i hjertet. Det indre menneske ser ut som et hav fullt av vrakstumper og styggedom. "Før gikk jeg til Gud som barnet til far, nå tør jeg ikke tro meg frelst, og kan ikke kalle Gud far. Jeg har mistet barnekårets ånd, og Guds Ånd vitner ikke med min ånd at jeg er et Guds barn."

*"Troen vil svikte og håpet vil vakle,
solen er borte, i sjelen er natt."*

Slik klager mange som før levde et tillitsfullt og frigjort kristenliv. Du som er kommet inn i denne natt, jeg vil minne deg om, at hvis så galt skulle være at du har mistet barneretten, så har du enda en rett igjen: den ugudeliges rett. Og mer enn en ugudelig kan du ikke være. Når så alt svikter for deg, har du likevel det igjen at du kan tro på ham som gjør den ugudelige rettferdig. Den retten skal du gripe fatt i. La så alt hos deg selv gå i stykker, ved denne rett er du frelst.

*Når mørke og tvil vil omtåke min sjel,
Jeg roper og skriker: Det går ikke vel!
Da hvisker det navnet så stilt i min ånd:
Å bi etter Herren, du er i hans hånd.*

Ludvig Hope

Gled dere i Herren alltid!

Fil. 4,4.

Av Jon Espeland

Den Hellige Ånd er ikke noen gledesspreder i psykologisk forstand. Den kristne glede er heller ingen ytre glede som kan defineres ved høyt stemningsleie og gode følelser. Slik

leder

er jordisk glede, - den er psykologisk, oppleves som god stemning og godt humør og kjennetegnes ved harmoniske følelser i sinnet.

Mye av den jordiske glede er fin og aktverdig. Gledene i livet er Guds gaver til oss. Mange kan glede seg over mat og klær, familie og venner, hus og heim osv. Og skaperverket er en kilde til glede. Naturopplevelser og vakker kunst kan skape glede og psykologisk harmoni i sinnet.

Men den kristne glede er noe helt annet. Den glede som Den Hellige Ånd gir, kan ikke beskrives med noe av det som kjennetegner den psykologiske glede. For den kristne glede er åndelig! Og åndelige ting må tolkes med åndelige ord. Den kristne glede kan best beskrives med ett enkelt åndelig ord: Jesus.

Det finnes ikke noe mer åndelig ord enn Jesus. Når en synder får se Jesus får han se selve gleden. Da betyr ikke følelsene noe, da betyr ikke stemningen noe, da betyr ikke psyko-

logisk harmoni og likevekt noe, - da er det bare Jesus som betyr noe! All kristen glede er samlet i et ord: Jesus.

Dette er det mange som ikke forstår. De søker kristen glede i jordiske virkemidler og de måler kristen glede ut fra det innslag den gir i følelseslivet. Men slik er ikke kristen glede - for kristen glede er alltid fullkommen, slik Jesus selv er fullkommen!

Mange kristne mennesker sliter med psykiske lidelser. Mange kristne har alvorlige sykdommer. Mange kristne er forfulgt. Mange kristne lever i materiell fattigdom. De har - ytre sett - et trist liv. Mange er nedslåtte, trøtte og kjenner på dårlig humør. Da er det vel dårlig stelt med den kristne glede? Nei, det trenger det ikke være. Det går godt an å være i dårlig humør og samtidig glede seg i Jesus!

Vårt humør svinger. Men Jesus svinger ikke. Når jeg er i dårlig humør er Jesus likevel min glede. Min glede er utenom meg selv. Min glede er noe jeg kan vise til, - ikke noe jeg skal kjenne etter! Min glede forandrer seg ikke. Den er alltid den samme, - den er Jesus. Og han er i går og i dag den samme, ja til evig tid (Heb. 13:8).

Legg merke til hva engelen forkynnte til hyrdene på Betlehemsmarken. Han sa "Jeg forkynner dere en stor glede - en glede for alt folket." Han sa ikke: "Min forkynnelse skal gjøre dere

glade” eller “nå må dere bli glade og se blide ut”. Han forkynte ganske enkelt “en stor glede” og den store glede var det lille barnet i krybben. Gleden var Jesus!

Hva gjorde engelen? Han pekte på Jesus! Hva gjør Den Hellige Ånd? Han peker på Jesus! Der Jesus er, er den himmelske glede tilstede. Jeg hadde så lyst til å oppmuntre deg, bror eller søster i Herren som kjenner på tungsinn, som er sliten og trøtt, som er syk og svak, som er nedfor og deprimert: Gled deg i Herren! “Ja, men jeg kan ikke glede meg,” sier du. Ja, men “Jesus er din glede,” sier Skriften.

Det gis så mye falsk trøst - og finnes så mye falsk glede. Men det finnes bare én sann trøst - evangeliet - og det finnes bare én sann glede - Jesus! Og begge deler er utenfor deg selv, - det er noe du skal få betrakte, se på, høre, undre deg over, takke for og glede deg over! Ikke kjenn etter om du kjenner deg glad, om dette budskapet forandrer ditt stemningsleie. Jesus kom ikke for at du skulle bli i godt humør, men for at du skulle bli frelst! Og gleden i Jesus er en glede selv om du er trist, syk, trøtt eller nedfor.

“Når jeg er i godt humør, glad, takknemlig og fornøyd, - da er jeg sterk,” tenker mange. “Når jeg er svak, da er jeg sterk!” sier Paulus. Han gledet seg i Herren og var vel tilfreds i svakhet, under mishandling, i nød, i forfølgelser og trengsler for Kristi skyld (2. Kor. 12:10).

Ikke lytt til forkynnelse som setter likhetstegn mellom psykologisk glede og kristen glede! Ikke lytt til ditt svikefulle hjerte som er enig i en slik tankegang! Lytt heller til Bibelen! Der finner du gleden - der finner du Jesus! Din glede er at Jesus er glad i deg og har frelst deg! Han er din glede!

Hør hvor profeten Jesaja hadde sin glede: «*Jeg vil glede meg i Herren, min sjel skal fryde seg i min Gud. For han har kledd meg i frelsens drakt, i rettferdighetens kappe har han svøpt meg....*» (Jes. 61:10).

Jesaja gledet seg over det fullførte frelsesverket. Han gledet seg i Herren, det vil si i Jesus! Hans glede var selve evangeliet!

La meg få si det ennå en gang: Din glede er i Jesus, ja er Jesus! Det er ikke slik at Jesus er en gledesgrunn som bør skape glade og gode følelser i ditt hjerte. Nei, Jesus er selve gleden! Du trenger ingen annen glede enn ham! For når du har ham da har du mer enn nok for himmel og jord. Da har du del i den evige glede!

Kristen glede, - det er å eie Jesus det! Kristen glede er når Den Hellige Ånd midt i all din nød og mørke, midt i all din trengsel, motgang, mistrivsel og tungsinn får male Jesus Kristus korsfestet i ditt sted for dine øyne! Da er din glede fullkommen!

"Vi er Kristi vellukt"

2. Kor. 2. 14-17

Av Sven A. Berglund

Paulus skriver til venneflokket i Korint. "Vi er Kristi vellukt," skriver han. Men merk deg en ting! Han skriver ikke dette til alle som går inn og ut i forsamlingen. Han skriver om dem som har sitt liv i Jesus, slike som har fått åpenbart evangeliets hemmelighet for sitt sønderknuste hjerte - alt i Jesus, bare i Jesus. Og dette er blitt deres eneste trøst, eneste utvei, eneste håp, eneste mulighet, eneste emne. "Vi har et emne å synge om, det aller beste i verden. Det er om Jesus", sier sangeren.

Dessverre er det ikke alle som kaller seg kristne som har fått se inn i evangeliet. Slik er det i dag, og slik var det på Jesu tid. Vi kunne nevne ni av de ti spedalske (Luk. 17). Vi kunne nevne de jøder som mente om seg selv at de var kommet til tro på ham (Joh. 8). Paulus skriver ikke at slike mennesker er Kristi vellukt. Men han skriver at den gjenfødte flokk er Kristi vellukt, de som har fått flytte fra lov og trellestand til evangelium og nådestand. Det er disse som er Guds rike også i vår tid og vårt land. Det er ikke kirkesamfunn og organisasjoner som er Guds rike. Men "Guds rike er over alt der det er frelste syndere" (Luther).

Guds kunnskaps duft

"Ved oss," skriver Paulus, "har

Han åpenbart sin kunnskaps duft." Her er det noe underlig. Frigjort kristendom, det å ha blitt død for loven og blitt gjort levende ved evangeliet om stedfortrederen og forsoningsblodet, det livet har en egen duft. Denne kunnskapens duft er det radikale budskapet om det totale syndefordervet i oss og den fullkomne frelsen som er ferdig utenfor oss, i Kristus. Når dette budskap og denne erfaring blir båret frem fra hjerte til hjerte som Helligåndens vitnesbyrd, da er det en kunnskaps duft som ingen kan møte med likegyldighet. Et vanlig menneske kan nok være upåvirket av religioner og religiøse mennesker, ja upåvirket og likegyldig også over for verdsliggjort og Kristus-løs kristendom som er så vanlig i dag. Men til denne duft kan ingen være likegyldige. Les bare hva Jes. 55 sier om Ordets virkning.

Vi leste her i Paulus brev at denne duften ikke lar seg stanse. "...ved oss åpenbarer sin kunnskaps duft på hvert sted!", skriver han. "På hvert sted", det er målet for evangeliets seiersgang. Ikke noe mindre. Og her er det som når du baker på kjøkkenet. Da vil duften av det nybakte ikke la seg skjule. Nei, duften vil snart merkes i hele huset. Og så kommer både den ene og andre og spør: Hva er det som dufter? Slik er ekte kristendom! Slik er det med evangeliets duft. Der

det er født nytt liv ved evangeliet, der vil også duften være og spre seg utover stedet hvor du bor. Og ingen kan være likegyldige. Enten blir duften til glede eller til forargelse.

Gjennom oss

"Gjennom oss," skriver Paulus, "åpenbarer han sin kunnskaps duft." Ja, gjennom slike som selv har smakt himmelbrødet og ut fra erfaring vet hva kristendom er: - Ikke en teori, - ikke en tro bare for forstanden og tanken som jeg må lære meg å holde for sann. Nei, men et livgivende budskap til mitt hjerte. Om jeg så ingen teologiske kunnskaper har, kan jeg allikevel bekjenne med den blindfødte: "Et vet jeg, jeg som var blind, nå ser jeg."

Hva ser du? Jo, bare Jesus! "Nå jeg synger, jeg meg vet, Jesus kun til salighet." Dette budskap er det som dufter. Denne duften er det Guds barn sprer rundt seg. Ikke en duft av oss eller ved oss. Men en duft av himmelbrødet, - en duft av evangeliet, - en duft av Jesus.

Til død eller liv

Denne duft kan være en duft både til liv og til død for den som kjenner den, sier Paulus (se v. 15-16). Altså, enten til død eller til liv, men alltid vellykt. Det mest alvorlige er vel at denne duften kan fortone seg ulikt ikke bare ute på veien, men også i en be- dehusforsamling. For den som strever med sin egen kristendom, tjenes- ten i Guds rike, åndelige opplevelser, mer helhjertet overgivelse osv., så er

evangeliets duft en duft til død. Det er noe ubegripelig, noe på et annet plan, noe som virker for lettvtint, - dette med bare Jesus. Jeg må vel tro det, - jeg må da bestemme meg, - jeg må da gjøre noe for at det skal bli mitt. Ja, sier alt Guds Ord: "Hør, så skal din sjel leve". Herren har ikke bedt deg om offer og gaver. Han har ikke bedt deg om din bestemmelse. Han har ikke bedt deg om noe som helst annet enn at du skal høre Ordet og gi ham rett både når han taler om deg og når han taler om Jesus (Sml. Jer. 7:22f). Å, hvor lykkelig du er som får Helligåndens lys over ditt liv så du ser og kjenner hvor fortapt du er i alt ditt eget strev, med dine opplevelser, din overgivelse osv. I all din egen fromhet og all din egen synd er du like fortapt. Din frelse er jo ikke grunnet på noe bedre eller dårligere hos eller ved deg. Men bare på Jesus alene - himmelbrødet - det brød som er kommet ned fra himmelen for å gi verden liv (Joh. 8:51). Og når du i din nød og fortapthet får kjenne denne duften og ete dette brødet - budskapet om hva Jesus er og har gjort for fortapte syndere - da blir dette ubegripelige budskapet en duft av liv til liv. Da, når Helligånden åpenbarer Jesus og forsoningsblodet for ditt hjerte, da blir du født på ny av den uforgjengelige sæden, Guds Ord.

Alltid lar oss vinne seier

Og så er du i den salige flokken som Paulus taler til her. Han sier noe som er så ufattelig stort: Den som er i

Kristus lar Han alltid vinne seier (v.14). Det ser ikke alltid slik ut. Det føles heller ikke alltid slik. Men det er alltid slik. For det står ikke "seier ved oss selv", men "seier i Kristus". Den frelste synder er kommet over på den seirende side. Tenk deg at så mange på tross av synd og nød og skam, hjelpeløshet og fattigdom, under tuseners synders plage, - har sin trøst og tilflukt bare hos Jesus. Der er det alltid seier - seier i Jesus.

*I hans säger har vi nog,
livet har vi i hans blod.
Och ut i hans dyra sår
har vi ständigt jubelår.
Och så bär det hem på nåden
tills vi står i himmelen.*

Denne seier som jeg alltid har midt gjennom alle mine egne nederlag, det er den seier Jesus vant meg. «Jesus vant og jeg har vunnet!» Den seieren er alltid like «stø og ständig», som det står i en annen sang.

Hvordan det enn skifter hos meg så seirer evangliet. Så vil jeg gjerne spørre deg til slutt: Ser du dette? Kjenner du livets duft? Er det her du lever? Eller er det til anstøt for deg? Her er selve Kristi vellukt, - duften til liv eller død. "Vi er Kristi vellukt for Gud blant dem som blir frelst, og blant dem som går fortapt". Hva med deg? Hør så skal din sjel leve!

Jeremias og Josias

Jermias' kall til profet kom i det trettende år av Josias' regjering (Jer. 1,2) Her ser vi noe underlig. Ved å sammenholde beretningen om Josias' reform (2. Kr. 34) med Herrens kall til Jeremia og det oppdrag han fikk, ser vi at konge og profet går samtidig inn i kallet om fornyelse av folket - og likvel på to forskjellige plan. Josias arbeider på det ytre plan. Jermias er - gjennom sitt budskap - mer radikal. Han går til roten, til hjerte og samvittighet.

På den måten kan vi si at Jermias' forkynnelse bidrog til å fordype Josias' reform. Det er et tegn på hvordan Josias og Jermias hørte sammen i den gudommelige plan om å søke å redde folket fra den forestående katastrofe.

Både Josias og Jeremias var unge på denne tiden. Men Guds kraft fullendes i skrøpelighet (2. Kor. 12,9). Ikke desto mindre var det et overveldende kall Herren la på de to unge menn. Men når Herren skal ha utført noe stort og vanskelig, velger han gjerne redskaper som i seg selv er svake og hjelpeløse (1. Kor. 1,26 ff.). På den måten er det Herren alene som får ære (Jes. 42,8 og 48,11).

*Dag Risdal i boka
«Levende forkynnelse
eller tomme ord?»*

Søk det som er der oppe

Av Per Bergene Holm

«Er dere da oppreist med Kristus, så søk det som er der oppe, der Kristus sitter ved Guds høyre hånd.» (Kol. 3,1).

Vi taler ofte om hva vi er frelst fra. Vi er frelst i fra synden og verden og djevelens makt, fra lovens dom og Guds vrede. Og det er både sant og noe vi trenger å høre. Tenk å få være frelst i fra synden, den som plager meg og som jeg daglig sliter med. Den skal ikke lenger fordømme meg, for Jesus har tatt den på seg! Tenk å få være frelst i fra verden, den som ligger i det onde og som går mot undergang. Jeg skal slippe å bli fordømt sammen med verden, skal slippe å ende som den i evig mørke og død. Tenk å få være frelst i fra Satan og hans makt. Det er stort. Og tenk å få være frelst fra lovens dom og trussel, fra Guds vrede. Alt dette rammet Jesus i mitt sted, og så skal jeg få være fri!

Men hva er vi fri til? Hva er vi frelst til? Det er nå over 50 år siden vi ble fri fra tyskernes åk, fri fra deres trussel og vold, angst og frykt. Den dagen det skjedde var gleden stor. Vi var fri, endelig fri!

Men hva var vi blitt fri til? Det er forferdelig å tenke på hva vi som folk har brukt vår frihet til. Vi som ble fri fra konsentrasjonsleirene og nazistenes forferdelige sortering av mennesker, vi har brukt vår frihet til å sortere bort uønskede barn. Vi som ble fri i fra nazistenes styring av kirker og skoler og tvang til tro på ugudelig lære og «marsjering på geled», vi har brukt vår frihet til å styre de samme kirker og skoler med ugudelig lære og tvang til sosialismens «marsjering på geled». Vi som ble fri fra overnasjonal styring under det tredje rikes fører, vi er i ferd med å overgi oss selv og vår nasjon til nye overnasjonale føre-re.

Og på det åndelige området, så har vi i stedet for å omvende oss og gjøre bot, brukt friheten til å vende Gud ryggen og vi er i ferd med å vende tilbake til det vi en gang ble befridd fra, akkurat slik israelittene i ørkenen ville vende tilbake til trelldommen i Egypt.

Du som er oppreist med Kristus, det vil si: Du som er løst ut i fra synden og verden og Satans makt, du er oppreist fra de døde, fra en død i synder og overtredel-

ser (Ef. 2,1). Du er fridd ut fra et liv som i Guds ord kalles å være død. Du er oppreist til et helt annet liv, nemlig det livet du ble skapt til, et liv i samfunn med Gud etter din evige bestemmelse - å bære Guds bilde.

Fra evighet har Gud forut bestemt de frelste «til å bli likedannet med hans Sønns bilde, for at han (Guds Sønn) skulle være den førstefødte blant mange brødre». Det har han også bestemt deg til, du som hører Jesus til. Han har oppreist deg med Kristus. Det vil si at slik Jesus Kristus ble frikjent fra de synder han bar og av Gud ble oppreist til livet og til Guds trone i himmelen, slik har hver den som hører Jesus til fått del i den samme oppreisning. Vi er frikjent fra våre synder og løst i fra alt det vi var bundet under, synden og verden og Satans makt, oppreist til livet, et liv i samfunn med Gud, et liv som himmelborger alt her i denne verden, et liv fri i fra alt det vi var bundet under.

Vi er «skapt i Kristus Jesus til gode gjerninger», det vil si det nye livet som du er oppreist til det er et liv uten synd, et liv i samsvar med det som er godt og rett, et liv i Guds bilde, et liv etter din evige bestemmelse. Det er skapt et hjerte i deg som hungrer og tørster etter rettferdighet, et sinn som har

lyst til Guds lov, et liv som er født ovenfra og som hører hjemme i himmelen og som har sitt sinn vendt dit, mot det som er der oppe. Det er et liv som fremmed og som en utlending her på jord, det har ikke sitt rette element her, men må leve i sorg og smerte på grunn av synden, kjødet, verden og den onde. Først i det fullkomne Guds rike vil dette livet være der det hører hjemme.

Slik israelittene under ørkenvandringen var frelst ut av Egypt, men ennå ikke hadde opplevd å nå fram til landet som fløt med melk og honning, slik er den troende som på en ørkenvandring her i verden. Jeg er frelst fra synden og verden og Satans makt, men jeg har ennå ikke fått oppleve den endelige frigjørelsen, det fullkomne Guds rike. Jeg eier det i troen og i håpet, men jeg er som på en ørkenvandring hvor det meste taler i mot det jeg er frelst til.

Da er det om å gjøre at jeg ikke mister målet av syne, at jeg har mitt sinn rettet mot det som er der oppe, det jeg har i vente og allerede her og nå eier, men ennå ikke har opplevd fullt ut. Det nye livet som er skapt i meg, det har sitt hjemland der, det higer mot det som hører himmelen til. Det er dette livet som har framtiden for

seg, det er det livet jeg skal leve bak død og grav. Det begynner her i tiden. Og så sant jeg holder ut i samfunnslivet med Jesus og ikke går bort i fra ham, så skal jeg få leve dette livet i all evighet. Alt annet er død, alt annet er synd, alt annet vil hindre meg og føre meg tilbake til «Egypt».

Israelittene hadde vanskelig for å holde motet oppe ved å tenke på det de hadde i vente. Det lovede lands melk og honning falmet for dem jo lenger de var på vandring. Den forsmak de hadde på dette gjennom mannaen, ble de snart lei, det mettete ikke og smakte ikke for kjødet. Og så ble kjøttgrytene i Egypt og alle gleder de hadde hatt der, til tross for trellevet, både herligere og bedre enn alt annet. Og så falt de fra og ble liggende etter på veien, enda de hadde gitt seg på vei mot det lovede land, enda de var kalt Guds folk.

Hvordan er det med deg? Hva er ditt sinn rettet på? Har du glemt hva du er frelst til? Har du mistet det av syne og igjen vendt deg til «kjøttgrytene i Egypt», det som smaker for kjødet? Der din skatt er, der vil også ditt hjerte være.

Vi må aldri glemme hva vi er frelst til, et evighetsliv uten savn og brist, der det ikke er sorg, heller ikke skrik, ikke synd og smerte,

men en evig salighet. Det er vel verd å forsake både synden og verden for å vinne en slik seierspris!

*Herre Jesus, gi meg nåde,
kraft og mot å vandre så,
At jeg deg engang får skue
og med brudekleder gå!
Da er all min nød til ende,
og min gråt til glede vendt.
Takk, o Jesus, for din nåde
som du har til jorden sendt.*

*Skynd deg, Sion, her er nåde,
stå ei stille, bli ei matt!
Se deg ikke mer tilbake
før du får din krone fatt!
Tenk på hva du har i vente,
tenk på hva du får å se
Når din Jesus deg vil hente
hjem fra jordens sorg og ve!*

*Da skal all vår trengsel endes,
ingen sorg oss tyngne ned,
Verdens hat og vrede vendes
om til fryd og evig fred.
Ja, en salighet i bytte
for en tid i trengsel her.
Kjære sjel, vær tro i striden,
snart, ja snart du hjemme er!*

FJERDE DEL

Den treenige Guds forhold til mennesket og skaperverket etter syndefallet.

Kap. 10: BIBELN OG HISTORIEN.

fra tros læren

§48. Kan vi tale om et spesifikt kristent historiesyn?

Etter syndefallet, som er beskrevet i 1. Mos. 3, begynner det som vi kaller for «historien». Og mennesket, slik det er etter syndefallet, er identisk med det historiske menneske.

Bibelen forteller nå om hvordan menneskelivet utfolder seg på jorden, og viser at det alltid går mot katastrofen. Men dette er ikke Bibelens hovedformål. Dens hovedtema er å forkynne Guds selvåpenbaring i historien, og påvise hvordan den treenige Gud forholder seg til den historiske menneskeslekt som han selv har skapt, men som er blitt som den er i syndefallet.

Guds selvåpenbaring er historisk, for det første på den måten at Gud åpenbarer seg for historiske mennesker (eks. Abraham), og at

han åpenbarer seg ved historiske mennesker (eks. profetene og apostlene). For det annet er Guds selvåpenbaring historisk på den måten at Han åpenbarer seg som menneske i Gud-mennesket Jesus Kristus. Derfor blir Den Hellige Skrift både en historie om hvordan Gud har åpenbart seg selv fra tid til tid og om de mennesker og deres historie som har mottatt Guds åpenbaring.

Den historie eller verdenshistorie som Guds åpenbaring finner sted i, er identisk med menneskeslektens livsgang på jorden gjennom skiftende tider. Historien utgjør en eneste stor og ubrytelig sammenheng der alle begivenheter i individenes og folkenes livsløp enten griper inn i hverandre eller løper parallelt med hverandre.

Hva er så historiens vesen? Spørsmålet om hva historie egentlig er, er meget aktuelt. I flere menneskealdre har man begrenset Bibelens historiske karakter til kun å gjelde det Bibelen sier om Jesus. Bibelens beretninger om den øvrige historie, hvori Gud har åpenbart seg, har vært overlatt til den såkalte «historiske kritikk».

"Historisk kritikk" er uttrykk både for en arbeidshypotese og et livs-

syn. Den begynte som arbeidshypotese og endte som livssyn og livsanskuelse. Kritikken går ut på å påvise at Skriftens historiske beretninger enten er legendariske, mytologiske eller i alle fall ikke tilstrekkelige. Her har vi som bibeltro kristne en veldig oppgave: Vitne for den vantro verden om Guds syn på historien.

Karakteristisk for Bibelens syn på historien er de mange slektsregistre vi finner i den. De er i virkeligheten den kortest mulige form for historieskrivning. De påviser i konsentrert form det som er skjedd, men de gir ingen angivelse av historiens vesen og egenart. Likevel finner vi en slik påvisning i Predikerens bok 3,1: «alt skjer til sin tid». Historien er en stadig veksel av individuelt liv i sammenheng med det alminnelige naturliv. Midt i dette er det en viss ensartethet: «det skjer egentlig aldri noe virkelig nytt under solen» (Pred.1:9-10). Alt som skjer, skjer under de vilkår som er gitt og som er oppstått på grunn av menneskenes fall i synd. Om noe kan synes å være nytt, har det klare analogier til andre personligheter og tidligere generasjoner. Derfor blir oppgaven for en sann betraktning av historien å finne frem til det som er analogt, dvs. se likhetene i ulikhetene. Og denne betraktning av historien er av fundamental betydning for alle som ønsker å se Guds selvåpenbaring i historien. En slik

betraktning av historien ville frelse oss f.eks. fra noe slikt som: «Det passet på Paulus' tid, men det passer ikke på vår» eller «Det gjaldt den gangen, men det kan umulig gjelde nå».

Åpenbaringsens historiske vesen kommer til uttrykk ved at det alltid blir sagt når og hvor den fant sted. Det blir også alltid sagt hvem åpenbaringen er gitt til og ved hvem den formidles videre (Heb.1:1; Åp.1:9).

Åpenbaringen har alltid karakter av at evigheten kommer til uttrykk i tiden. Å definere åpenbaringsens historiske vesen, lar seg ikke gjøre. Men dersom vi tar imot Bibelens svar på hva som er historiens vesen og hva som er åpenbaringsens vesen, blir det klart for oss at det er Gud som åpenbarer seg og at Hans åpenbaring er almengyldig.

Ved å følge den bibelske åpenbaringshistorie vil vi kunne erkjenne den indre sammenhengen i historien. Den bibelske åpenbaringshistorie er identisk med virkeliggjørelsen av «Guds evige råd».

§49. Åpenbaringshistoriens to grunnforutsetninger.

Den første er som nevnt «Guds evige råd i Sønnen» og den andre er «Åpenbaringen av Lov og Evangelium».

Alt som skjer i historien, har sin grunn i evigheten, i det råd Gud fat-

tet hos seg selv. Hele historien styres og ledes ut fra dette råd. Det er åpenbart her i verden, - ikke på en uttømmende måte; men allikevel slik at vi kan se tiden i evighetens lys og erkjenne den indre sammenheng i all historie.

"Guds råd" er det egentlige grunnlag for åpenbaringshistorien. Den åpenbares i Lov og Evangelium. Etter sitt vesen blir all åpenbaring Lov og Evangelium. Og derfor blir Lov og Evangelium erkjennelsesgrunnen for åpenbaringshistorien.

Det første er "Guds råd i Sønnen", deretter "Lov og Evangelium". Dermed har vi åpenbaringshistoriens to grunnfundamenter. Men nå fullbyrdes denne åpenbaring i en verden som "ligger i det onde". Derfor er det naturlig å peke på verdenshistorien som kampplass mellom Gud og Satan. Og ut fra det er det naturlig å tale om Guds husholdning i historien etter Loven og etter Evangeliet. Tilsammen kan dette gi oss en oversikt over hvordan den treenige Gud stiller seg til mennesket slik det er blitt etter syndefallet, og hvordan han åpenbarer seg i historien.

*Fra Øivind Andersens Troslære.
Tilrettelagt av Lars Fossdal.*

Er Herren med?

Det er fortalt om ein dansk forkynnar, at han ikkje kom til møtet han skulle tale på. Han vart bodsendt, og då bodberaren kom til rommet der talaren budde kunne han høyre ei bedande stemme innfor døra: «Hvis ikkje du går med, så går eg ikkje ned.» Det var Den Heilage Ande han tala med.

Eg kom til å tenkje på denne historia då eg las i 1. Samuel 16 hin dagen, der det står om Saul og David. Om Saul står det så trist: «Men Herrens Ande veik frå han» Herrens Ande gjekk ikkje lenger med, fordi Saul var blitt tunghøyr og vraka Herrens røyst. Så alvorlege konsekvensar fekk det for Saul å forkaste Guds Ord.

Nokre vers lenger ned i kapitlet les vi om David då han skulle byrje i arbeid hos kongen. Då er det ein som uttalar om David og seier: «Og Herren er med han.» Det slo meg då eg las det; går ikkje Herren med, ja då er åndeleg sett alt forgjeves. Korleis er det i ditt og mitt liv? Korleis er det mellom Guds folk i dag? Går Herren med? Sjølv om ein ytre sett kan reise "monument" og "minnesmerke" som Saul, det hjelper ikkje. Om Herren ikkje går med – då er det forgjeves! Måtte me få eige det lydhøyre hjarta som David. Då kan me også få syngje med Rosenius: «Ja Kristus er med oss, den Golgatahelt, Hans siger no gled oss, vår fiend er felt.» (sb. 455).

Av Dag Rune Lid

Striden er enda, - skulda betalt!

Av Magne Straumstein

"Trøyst, trøyst folket mitt! seier dykkar Gud. Tal vennleg til Jerusalem og rop til henne at striden hennar er enda, at skulda hennar er betalt, at ho av Herrens hand har fått dobbelt for alle syndene sine."

Jes. 40,1-2.

For at det skal bli siger må det ha vore kamp. Og det var det. I Getsemane vart det utkjempa ein kamp med sveitte og blod for å berge syndarsjeler for himmelen! Du var der fordi Jesus var der. Du tapte - men du vann! "Jesus vann og eg har vunne," syng songaren. Likevel tapte du. Sjølvlivet gjekk tapt. Kjøtet fekk sin dom på Golgata.

Er det ikkje salig å gå på tap når striden er enda? Tap og samstundes siger! "Eg held i sanning alt for tap", seier Paulus, "av di kunnskapen om Kristus Jesus min Herre, har så mykje større verd". Slik blir det i møte med Herren.

Mennesket talar om fredsavtalar. Ordet vitnar om fredspakt, ei einsidig pakt der du og eg står utanfor og får tildelt alt av nåde! Er du verdifull? Trur du Gud hadde bruk for deg i denne frelsessak? Å, nei du!

Men det var ein mann som steig ned i dine kår for å kjøpe deg fri. Ikkje fordi du var verdifull, men berre fordi det var eit hjarta som brann for di sjels frelse! Du har aldri vore i ein slik tilstand at Gud kunne rekna med deg. Men Gud skje lov, Han reknar med Jesus. Og det gjer han i din stad! Ser du det? Kanskje du ikkje ser så klart, men kun eit glimt inn i evangeliet - og det er nok til frelse!

Denne budskapen måtte ropast inn i folket. Slik er det óg i dag. Herren må ropa for å få deg i tale. Du er så oppteken med mange ting, hjarta er uroleg. Ropet frå Herren vitnar om at du er i ein tilstand der Han må ropa for å nå deg. Lever du, eller er du kanskje på veg inn i ein bevisstlaus tilstand åndeleg sett? Herren vil nå deg. Budskapen er viktig - fordi han kan berga deg for himmelen. Kjenner du røysta? Det er mange røyster, men berre ei røyst som ropar om frelse. Berre røysta frå himmelen ropar om at striden er enda.

Ropet frå himmelen er kjærkomment for den som ikkje eig noko von - vona er ute! Syndene er så store, kjøtet er så veikt, fallet er så djupt,

hjarta så hardt. Då vert ikkje synda berre formalitetar, eller at det berre vert vanskeleg å nå himmelen. Nei, sjølv kjernen, gneisten for himmelkontakt er borte. Det vert umogleg å nå heim!

Har du vore der? Høyr! Striden er enda! Gjelda er betalt! Synda er utsletta! Du ser kanskje lite og ingenting. Men Gud ser - og han ser blodet. Det er kva Gud ser som tyder noko.

Så ligg du der i syndesølet; nedtrykt, fattig, hjelpelaus, ubrukeleg, fortapt. Føler du deg verdifull? Kjenner du på at du er til å rekna med? Har du noko som helst å visa til? "Å, jeg er en synder stor, det er all min navneære.." Slik blir det. Du har møtt den heilage Gud. Men takk og lov, - det var ein annan mann som møtte Gud. Den mannen var Jesus. Han møtte Gud i din stad. Og no står han i himlen der ved Guds hjarta og talar di sak. Han vitnar for Gud om at striden er enda, gjelda er betalt! Og når du synest vera uverdigg til å ta imot denne frelse, så ropar Gud gjennom himlane: "Denne han er fri!". Fortent? Nei! Berre av nåde!

Så vil eg spørje deg eit spørsmål til slutt: Korleis skal du elles ta i mot Jesus om du ikkje tar imot han som

ein syndar? Du kan jo ikkje bli noko anna! Du kan ikkje bli noko anna enn det du er. Men Gud i himmelen frikjenner deg slik som du er - nett-opp fordi du er ein syndar og må frelsast av berre nåde!

*Hvor salig det var å få legge alt av
Og nevne det hele ved navn.
Få høre mitt eget var senket i grav,
Bli møtt av en frelsende favn.
Å, hvilken nåde få høre slikt bud,
Knust under synden,
dog himmelkjøpt brud,
Det fødtes i hjertet en sang!*

*Jeg vet ei nok alltid å akte Guds Lam
Så hjertet har fullkommen fred.
Men hjemme i himlen det gjelder
jo Ham,
Som står der for Gud i mitt sted.
Så om det blott skifter i dypeste bunn,
Min Jesus Han står der som
klippefast grunn,
Frimodig jeg vitner om Ham!*

Misjonsarbeidet i Peru !

I skriven-
de stund sit-
ter jeg og le-
ser den siste
rapporten fra
misjonsar-
beidet i Peru.
Det er evan-
gelist Dami-

an Heredia (bildet) som har ført den i pennen. Han skriver: «Det er en glede for meg å kunne hilse deg hjertelig i vår Herre Jesu Kristi kjærlighet, med dette bibelavsnittet fra Joh. 14:1-3: «La ikke deres hjerte forferdes! Tro på Gud og tro på meg!» Det er uten tvil mange ting som kan forferde og vende vårt hjerte bort fra det sanne håp som vi har i vår Herre Jesus Kristus. Men Han er trofast. Jeg er overbevist om at han vil verne og ta seg av oss like til alderdommen.»

Og så over til selve rapporten: «Til dags dato fortsetter vi vårt misjonsarbeid i INEL-Peru, og vi vet at vårt arbeid i Herrens vingård ikke er forgjeves. Vi går på husbesøk, vi har bibelundervisning for skolebarna, for lærerne og for de ansatte i INEL-Peru. Vi har andakter og bønnemøter, vi vit-

ner om Jesus i bydelene *Santa Beatriz* og *Rafael Hoyos Rubios*, samt andre gjøremål som seminarer, produksjon av radioprogrammer og som radioteknikere. Med hensyn til programmene som sendes over *Radio Verden for Kristus*, så har vi for tiden klare og gode signaler og folk ringer oss på telefonen og ber om besøk. Og vi besøker dem.»

Videre forteller Damian at de nå i høst, fra 11.-16. august, hadde en møteuke sammen med den andre lutherske kirken i Peru. To av «våre» evangelister, Damian Heredia og Ubaldo Marca, deltok som talere. «Mellom 40 og 50 personer var samlet til møtene hver kveld. Vi håper på bedre oppslutning på vårt neste bibelkurs. Den 23. august hadde vi en tur med ungdomskoleelevene, hvor vi tok opp tema som angår de unge, svarte på spørsmål og veiledet de unge i deres usikkerhet. Turen var organisert av kristendoms læreren, rektor og undertegnede,» skriver Damian.

Så langt rapporten fra Damian Heredia. Vi tar med disse glimtene som

en hilsen og oppmuntring til deg som står bak dette arbeidet i bønn og offer. Vi ville så gjerne at misjonsarbeidet måtte bære varige frukter, - at syndere får komme gjennom til sant liv i Gud, - at Guds ord må få gjøre sin gjerning i hjertene! Det er det som er misjonsarbeid, - først og sist!

Kristen grunnskole i Peru

Skoleprosjektet som Lekmannsmisjonens samarbeidskirke, INEL-Peru, driver er nå inne i en omstillingsfase. Hittil har dette prosjektet vært drevet med midler fra Strømmestiftelsen. Avtalen med Strømmestiftelsen går imidlertid ut ved årsskiftet 1997/98, og det betyr at organisasjonen ikke lenger vil bevilge midler til skolen. Det har hele tiden vært intensjonen at avtaletiden var begrenset til utgangen av 1997. Gjennom skolen når vi ca. 400 elever med kristendomsundervisning.

INEL-Peru ser seg ikke i stand til å drive skolen videre uten ekstern støtte. INEL-Peru har tatt denne situasjonen opp med Lekmannsmisjonen. Skolen drives med statsstøtte i Peru, det vil i praksis si at den peruanske stat lønner lærerne. Det som INEL-Peru må betale er hovedsaklig lønn til skoleleder og til kristendomslæreren som ikke kommer inn under statsstøtten, samt nødvendig vedlikehold.

Dette dreier seg om et årlig beløp på ca. kr 80 000,-.

Lekmannsmisjonens landsstyre ser seg ikke i stand til å love dette beløpet i tillegg til støtten som INEL-Peru allerede får til sitt misjons- og radioarbeid. Lekmannsmisjonen har derfor anbefalt at INEL-Peru går inn i forhandlinger med andre samarbeidspartnere med tanke på en videreføring eller overtagelse av skoleprosjektet. Det føres for tiden samtaler om dette i Peru, og det forventes en avklaring i løpet av et halvt års tid.

Nytt radiostudio

I forbindelse med at støtten fra Strømmestiftelsen faller bort, må INEL-Peru ut av sine nåværende lokaler. Dette betyr at kirken mister både møtesal, kontorer og radiostudio. INEL-Peru har en liten tomt hvor de har planlagt å samle disse aktivitetene, men det må bygges en del for å få plass til alt. Prisen for dette vil sannsynligvis komme på mellom 150 000 og 200 000 kroner. Det som haster mest er nytt radiostudio, slik at de slipper avbrudd i programmene som daglig sendes ut over storbyen Arequipa. Vi nevner dette dersom noen skulle få tro for å være med å gi noe til dette formålet. Disse utgiftene kommer i tillegg til den faste støtten som Lekmannsmisjonen sender til misjonsarbeidet i INEL-Peru.

Hvordan Gud søker villfarne syndere

Av Miguel Curse

Vi gjengir her en radioandakt av evangelist Miguel Curse i Peru. Teksten er hentet fra 2. Sam. 12:1-14. Vi anbefaler våre lesere å lese dette bibelavsnittet før de går videre med andakten.

Matteusevangeliet forteller oss om hvordan kong Herodes hadde tatt sin bror Filips kone til kone for seg selv. Denne synd har et navn, - det er hor. Det er synd mot Guds sjette bud. Slik levde Herodes med en kvinne som ikke var hans kvinne, og døperen Johannes måtte si dette til kongen (Mat. 14:4). For å si dette - sannheten - til kongen, krevdes det mye mot og styrke. Denne anklage kostet døperen Johannes livet.

I teksten som vi har lest hører vi om samme synd, og det dreier seg om en annen konges synd. Den store kong David hadde falt i synd med konen til en ydmyk soldat, og som om dette skulle være for lite, hadde han gitt ordre om at soldaten skulle drepes. Slik syndet han i tillegg mot det femte bud. Teksten sier oss: «Og Herren sendte Natan til David» Han sendte ham for å irettesette ham for hans synd. Måtte Den Hellige Ånd hjelpe oss når vi nå skal stanse for dette bibelordet.

Mellom Israelsfolket på denne tiden var det en mann som visste vel hva synd var, og som var opplært og advart mot synden. Denne mann var den store kong David. David var som få i hans generasjon, opplært i Guds ord. Som konge var han også landets øverste dommer - den øverste myndighet.

David elsket hellighet og rettferdighet. Han elsket Gud av hele sitt hjerte og hans største ønske var å bygge Herrens tempel i Jerusalem. Det hindret Herren ham i, men David samlet ivrig sølv og gull til altrene og andre ting i templet. Men nå skal vi se hva som kan hende med den mest hellige og rettferdige mann.

Mens Israels hær var ute i krigen mot Ammons barn, gav Israels konge seg til i sitt palass i Jerusalem, hvor han nøt det late liv. Det var i denne situasjonen, med lediggang, at David så en kvinne som badet seg. Denne kvinnen var hetitten Urias' hustru. Kongens begjær til denne kvinne ble så stort at han tok henne til palasset, han lå med henne, falt i hor med henne og befruktet hennes morsliv.

Og for å dekke over og skjule sin synd og skandale som konge og øverste dommer, så kalte han på soldaten for at han skulle gå hjem til sin kone og ligge med henne. Men Urias ville ikke det, tross mange forsøk fra kongen. Kong David sendte ham tilbake til slagmarken, med brev til kommandanten, for på denne måten å drepe Urias med Ammons barns sverd. Men det som David hadde gjort, var ondt i Herrens øyne.

Så gikk det ca et år og Gud sender profeten Natan til Davids hus. Og profeten forteller ham en historie - uten omveier, rett på sak. Det var en fortelling om en rik mann. Han hadde mange dyr -sauer og kuer - og var derfor svært rik. Rikdommen den gang ble målt i an-

tall dyr. I den samme byen var det annen mann, men han var fattig. Han hadde bare et eneste lite lam, som han stelte med mye kjærlighet, det var som en datter for ham. Så hendte det at det kom besøk til den rike mannen. Han ville stille i stand et selskap, og han slaktet et lam. Men han tok ikke av sine egne sauer. Nei, uten å spørre noen tok han det lille lammet til den fattige, slaktet det og stekte det til sin gjest.

På dette punktet i historien bryter David inn. Han blir rasende, reiser seg og dømmer den rike med ordene: «Den mannen som har gjort dette skal dø, og lammet skal han betale firedobbelt, fordi han gjorde dette og ikke viste barmhjertighet.»

Uten å tenke over det - og som landets øverste dommer - hadde David dømt seg selv. Så kan vi tenke oss at Natan i dette øyeblikk rettet pekefingeren mot David og sa: «Du er mannen!» Den som ikke viste barmhjertighet, var kong David.

Natan minner David om hvordan Gud hadde velsignet ham og gjort ham rik, Han hadde salvet ham til konge, Han hadde fridd ham ut av Sauls hånd, Han hadde gitt ham Sauls hus og alle hans hustruer, Han hadde gitt ham kongedømmet over Israels og Juda hus - alle tolv stammene. Men det ser ut som David ikke var tilfreds med alt dette, men måtte begjære kona til en av sine soldater, og enda ikke fornøyd med dette - drepte han ham.

«Du er mannen!» Denne anklage falt som et lyn fra himmelen. Den slo David til jorden. Slik virker Guds lov. Og så fortsetter budskapet fra Gud gjennom Natans munn: «Hvorfor har du foraktet Herrens ord.....?» Og Herren sa videre: «Du har foraktet meg». Med

denne skandale gav David Herrens fiender grunn til å spotte Guds menighet.

Hvorfor åpenbarer Guds ord oss Davids synd? Hvorfor skjuler ikke Skriften dette Davids fall?, slik som jordiske skribenter gjør - de skjuler jo feilene til sine helter og ledere. Det er fordi Bibelen tegner mennesket akkurat slik det er (Rom 3:23). Selv den mest hellige er en synder (Rom 3:10, Jes. 53:6). Slik viser Bibelen oss i detalj syndene til Abraham, Moses og Simon Peter. Og Davids tilfelle bekrefter klart det som Bibelen lærer i Jer. 17:9: «Svikefullt er hjertet, mer enn noe annet, det kan ikke leges. Hvem kjenner det?»

Bibelen lærer oss at all synd er å forakte Guds ord. Med våre synder forakter vi Gud og holder Gud for å være liten. All synd er synd mot Gud.

En ting er når verden synder - ingen sier noe til dem - de ser på det som noe normalt. Men hvis vi som tror på Jesus Kristus synder, da samler verden seg og kommenterer det, og med slik oppførsel gir vi Kristi fiender grunn til å spotte vår kristendom og vår kirke hvor vi har lært sannheten å kjenne.

Hvis Gud ikke hadde sendt Natan til David - hva ville ha skjedd med David? Kanskje han hadde gått fortapt? Men det er en ting jeg ser ved denne mannens besøk: - Han brakte veldige velsignelser til David.

David unnskylder seg ikke. Han skylder ikke sin synd på noen andre. Han sier ikke som vi så ofte gjør når vi har syndet: "Jeg ble overmannet av sterke krefter" eller ganske enkelt "Jeg kunne ikke motstå det." Han prøvde heller ikke å bagatellisere sin skyld ved å si: "Jeg falt for fristelsen i et svakt øyeblikk." Tvert i mot - David var ærlig og

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

sannferdig og svarer: "Jeg har syndet mot Herren." Og så fikk David høre den store trøst: "Så har også Herren borttatt din synd, du skal ikke dø."

David bekjenner sin synd og sitt samvittighetsnag i flere salmer (bl.a. salme 51:4-5), i en annen salme gråter David (Salme 6:7).

Velsignet og lykkelig den synder som i tro kaster sine synder for føttene til vår Herre og Frelser, Jesus Kristus. Synderen i vår tekst fikk den lykke og glede å høre evangeliet gjennom profeten Natans munn. Hvilke søte og trøstefulle ord fra Gud til en angrende og nedbøyet synder! (Jes. 1:18)

Men det er noe mer.... - arrene var der, konsekvensene av denne synd. David måtte lide mye gjennom livet, og i sin familie. Barnet som ble født døde. Hans egen sønn gjorde opprør mot David. En annen sønn utnyttet sin egen søster. Og enda mer - hans sønn gikk inn til Davids hustruer. Det vil si: Sver-

det vek aldri fra Davids hus eller fra hans liv. Og midt i alt dette - den samme tilgitte synder - skrev, inspirert av Den Hellige Ånd, syttifire salmer.

Vi har sett hvordan Gud søker den villfarne David, og tildeler ham syndenes forlatelse uforskyldt og gir ham igjen frelsens fryd (Salme 51:14). På samme måte, gjennom sin røst i sitt ord, leter den gode hyrde etter hver synder. Og i denne fine, solfylte morgen sier denne kjærlige røst: "Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og rensar oss fra all urettferdighet."

Gud være takk, som har tilgitt oss i Jesus Kristus (Ef. 4:32). Den oppstandne Jesus Kristus er vår fred (Ef. 2:14). Amen.

(Oversatt av Jon Espeland)

Nyttårssamling

Bibelskolen på Fossnes 30.12.97 – 1.1.98

Program i neste nummer.

Spørsmål og påmelding til Lars Fossdal, tlf. 33 33 94 16.

Alle hjertelig velkommen!